

**DOCTOR HONORIS CAUSA
SOCIALIUM SCIENTIARUM**

LORD GRIFFITHS OF FFORESTFACH

CAMERA LORZILOR, PARLAMENTUL REGATULUI UNIT AL MARIII BRITANII

ȘI AL IRLANDEI DE NORD

VICE-CHAIRMAN AL GOLDMAN SACHS INTL.

Timișoara, 10 Aprilie 2014

Universitatea de Vest Timișoara

*Lord Griffiths de Fforestfach,
Domnule Președinte al Senatului,
Onorați membri ai Senatului,
Stimați invitați și colegi,
Doamnelor și Domnilor:*

Comunitatea academică a Universității de Vest din Timișoara s-a reunit astăzi pentru a decerna cea mai înaltă distincție a instituției noastre, titlul de

DOCTOR HONORIS CAUSA SOCIALIUM SCIENTIARUM

Lordului Griffiths de Fforestfach, distins membru al Camerei Lorzilor a Parlamentului Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, Vice-Chairman al prestigioasei companii de investiții Goldman Sachs Internațional. Decizia noastră reprezintă recunoașterea contribuției majore la viața publică a Regatului Unit, precum și a implicării creative în economia globală și în promovarea responsabilității sociale la nivel global.

Lordul Griffiths este un exemplu pentru orice academic care înțelege că acumularea de cunoștințe teoretice poate să fie pusă în slujba binelui public. Și-a început cariera în mediul academic, fiind titular în departamentul de studii economice al prestigioasei *London School of Economics*, după care a fost numit Profesor de Economie Bancară și Finanțe Internaționale la *City University*. Aici a devenit și Decan al Facultății de Științe Economice. Calitatea excepțională a abordărilor teoretic-academice emise pe parcursul a 23 de ani l-au propulsat în câteva din cele mai înalte poziții pe care le poate ocupa un economist. Astfel, în perioada 1982-1985 Lordul Griffiths a fost director al Băncii Angliei, fiind apoi invitat de Primul ministru al guvernului Regatului Unit, Baronessa Margaret Thatcher, să devină șef al Unității de Politici al guvernului, poziția cea mai influentă din cabinetul Primului ministru. Din această poziție a fost responsabil cu politicile interne, fiind arhitectul principal al programelor de privatizare și dereglementare ale guvernului care au generat una din cele mai prospere perioade de creștere economică din istoria Regatului Unit.

Imediat după încheierea mandatului guvernului Thatcher, recunoscându-i-se serviciile deosebite aduse Regatului Unit, Brian Griffiths a fost înnobilit, primind titlul the Lord Griffiths de Fforestfach. Din această poziție, Lordul Griffiths continuă să aibă și în prezent o influență majoră asupra deciziilor importante luate de **Parlamentul Regatului Unit**, în special în domeniul economic și al promovării responsabilității sociale, prin intermediul Comitetului Restrâns de Relații Economice al cărui membru este.

Vastele cunoștințe din domeniul economiei îl plasează pe Lordul Griffiths într-o poziție principală în probabil cea mai importantă firmă de investiții din lume. Astfel, Lordul Griffiths este Vice-Chairman al companiei **Goldman Sachs International**, consilier internațional pe

probleme strategice cu privire la investițiile de capital și operațiunile din Regatul Unit și Asia, cât și consilier pentru dezvoltarea de afaceri la nivel mondial. Lordul Griffiths ocupă și poziția de președinte al Comitetului de Audit pentru Practică și Conformitate în Afaceri pentru Europa, Orientul Mijlociu și Africa al aceleiași companii.

În paralel cu activitățile economice și politice, Lordul Griffiths a servit și încă servește într-un număr impresionant de poziții de consiliere în organizații nonguvernamentale, caritabile sau în poziții de consultanță non-executive. În toate aceste instanțe, Lordul Griffiths este preocupat sistematic de promovarea unei eticii coerente în afaceri și a unei agende susținute de încurajare a implicării sociale a marilor corporații. Astfel, Lordul Griffiths este membru, alături de fostul președinte al Elveției Domnul Pascal Couchepin, în Comitetul de Sustinere al **Fundatiei pentru Etica în Globalizare “Elea”** din Zurich, organizație caritabilă ce promovează lupta împotriva sărăciei prin proiecte antreprenoriale filantropice.

A fost de asemenea președinte al renumitului **Centru de Studii de Politici Publice** din Marea Britanie. Pe toată această perioadă, de la plecarea oficială din mediul academic în 1983 până în prezent, Lordul Griffiths a rămas Profesor Onorific de Finanțe al prestigioasei City University din Londra.

Lord Griffiths de Fforestfach, acordarea celei mai înalte distincții academice a Universității de Vest din Timișoara este semnul recunoașterii întregii Dumneavoaștre activități. Este astfel o reflectare a înaltei și aclamatei receptări a contribuțiilor majore aduse de Domnia Voastră (Your Lordship) la promovarea și dezvoltarea gândirii strategice fundamentate etic, în domeniul managementului afacerilor la nivel global.

Suntem onorați să știm că începând de astăzi, 10 aprilie 2014, vă numărați printre deținătorii titlului DOCTOR HONORIS CAUSA ai Universității de Vest din Timișoara.

Asigurându-vă de aleasa noastră apreciere, permiteți-mi, Lord Griffiths de Fforestfach, să vă felicit și să vă urez mult succes în activitatea Dumneavoastră.

Timișoara, 10 Aprilie, 2014

Prof. Univ. Dr. Marilen PIRTEA

Rector al Universității de Vest din Timișoara

West University of Timișoara

*Lord Griffiths of Fforestfach,
Honorable Members of the Senate,
Distinguished Guests,
Dear Colleagues,
Ladies and Gentlemen:*

The academic community of the West University of Timișoara met today to award the highest honor of our institution, title of

DOCTOR HONORIS CAUSA SOCIALIUM SCIENTIARUM

Upon

Lord Griffiths of Fforestfach,

the distinguished Member of the House of Lords of the Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Ireland and Vice-Chairman of Goldman Sachs International, arguably the most successful investment corporation in the world.

Our decision is a sign of acknowledgement of the major contribution he had tot the public life of the United Kingdom, the creative contribution to the world economy and to the promotion of social responsibility at a global level.

Lord Griffiths is a living example of an academic who understands well that the accumulation of theoretical knowledge can and must be put into public service. He began his career as an academic, part of the staff of a leading dpertament of economics in the reputed London School of Economics. Later on he became Professor of Banking and International Finance at City University, London, where he also became the Dean of the School of Economics. His academic excellency demonstrated over twenty years brought him to some of the highest positions an economist can have. Thus, Lord Griffiths was a Director of the Bank of England between 1982-1985, afterwards being invited by Mrs. Margaret Thatcher, the Prime Minister of the United Kingdom, to take up the position of Head of Policy Unit of her office. This was a highly influential position, as it dealt with all domestic policies, Lord Griffiths being also the main architect of the government's programs of privatization and deregulation, generating one of the most prosperous periods of economic growth in the UK.

Lord Griffiths' vast knowledge of global economics currently places him in a senior position in arguably the most important investment company in the world. Thus, Lord Griffiths is the Vice-Chairman of the Boards of Goldman Sachs International and Goldman Sachs International Bank. He is also chairman of the Europe, Middle East and Africa Audit, Business Practice and Compliance Committee of the board of Goldman Sachs International.

Besides his political and business activities, Lord Griffiths served and still serves as non-executive and/or adviser in an impressive number of NGOs and charitable organisations. In all such instances, he is concerned with promoting a coherent ethical system and advising large, global corporations to build their business on sound ethical foundations. Hence, for instance, Lord Griffiths is a member of the Board of Support of the Elea Foundation for Ethics in Globalisation, together with the former President of Switzerland, Mr. Pascal Coushepin, a world class organisation promoting the fight against poverty through supporting philanthropic entrepreneurship.

Lord Griffiths was also Director of the reputed Center for Policy Studies. Throughout the whole period since formally leaving academia in 1983, Lord Griffiths has remained an Honorary Professor of Finance of City University.

Lord Griffiths of Fforestfach, bestowing upon you the highest honorary distinction of the West University of Timisoara is a recognition of your overall activity. It is a reflection of the high and acclaimed reception of Your Lordship's major contribution to promoting and developing ethical strategic thinking in business management at a global level.

We are honoured to know that beginning today, the 10th of April 2014, your name is added to the list of the holders of the title **Doctor Honoris Causa** of the West University of Timisoara.

Assuring you of our highest appreciation, please allow me, Lord Griffiths of Fforestfach, to congratulate you and to wish you all the best in your future professional endeavours.

Timișoara, 10th of April, 2014

Professor Marilen PIRTEA, PhD

Rector, West University of Timișoara

LAUDATIO

IN ONOAREA

Lordului Griffiths de Fforestfach

CAMERA LORZILOR, PARLAMENTUL REGATULUI UNIT AL MARIII BRITANII SI
IRLANDEI DE NORD

*Lord Griffiths de Fforestfach,
Domnule Rector, Profesor dr. Marilen Pirtea,
Domnule Președinte al Senatului, Profesor dr. Alexandru Buglea,
Onorați membrii ai Senatului Universității de Vest
Dragi colegi si studenți,
Distinși oaspeți:*

Comunitatea noastră academică se întrunește astăzi pentru a sărbători și pentru a saluta prezența **Lordului Griffiths de Fforestfach**, membru al Camerei Lorzilor în Parlamentul Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord și Vice-președinte al Goldman Sachs International, probabil una dintre cele mai de succes companii de investiții din lume. Ne revine astfel privilegiul de a adăuga numele domniei sale pe lista unor iluștrii academici și intelectuali de renume care au primit cel mai înalt titlu onorific al universității noastre, titlul **Doctor Honoris Causa**.

Dacă ar trebui să dau un titlu acestei prelegeri care are scopul de a evidenția contribuția personalității și activității Lordului Griffiths, aș menționa titlul uneia dintre lucrările domniei sale **“The Business Corporation as a Moral Community” (Corporația ca o comunitate morală)**. Sau probabil, potrivit unei alte descrieri a influenței sale marcante, aș cita una dintre cele mai impresionante aprecieri primite de cineva pentru propria contribuție. Aș numi această prelegere **‘Business as ethics in action’ (Afacerea ca etică în acțiune)**. Această sintagmă este luată din răspunsul lui Peter Drucker – unul dintre cei mai renumiți și influenți gânditori și autori din domeniul teoriei și practicii managementului din lume. Iată deci afirmația lui Peter Drucker (facută spre sfârșitul vieții) cu privire la contribuția Lordului Griffiths:

Contribuția Lordului Griffiths demonstrează cazul concret al ”afacerii ca etică în acțiune” în cel mai profund, elocvent și convingător mod pe care l-a făcut cineva vreodată și cu singuranța mult mai profund, elocvent și convingător decât l-aș fi putut face eu vreodată. ¹

De ce ar face această afirmație un astfel de mult aclamat *guru* al managementului organizațional? Ce anume îl face pe Lord Griffiths așa de renumit la nivel global? În încercarea de a răspunde acestei întrebări, aș dori să sugerez trei răspunsuri posibile. În primul rând – contribuția academică semnificativă a Lordului Griffiths. În al doilea rând – experiența și capacitatea practică dobândită de-a lungul activității sale în fruntea guvernului uneia dintre cele mai renumite democrații din lume, precum și din poziția strategică a celei mai de succes corporații de afaceri la nivel global. Și în al treilea rând, dedicarea susținută față de principiul integrității. Dați-mi voie să le iau pe rând.

Contribuția Academică

London School of Economics

Brian Griffiths a fost admis ca student la *London School of Economics* în octombrie 1960 unde a studiat Științe Economice, obținând licența în teorie economică în anul 1963. În cadrul masteratului, s-a specializat în teorie economică avansată, absolvind cu distincție. În toamna anului 1964 I s-a oferit ocazia de a candida pentru poziția de asistent universitar, unde a și fost admis la vârsta de 22 de ani. Aceasta era o poziție foarte căutată, însă prin abilitățile lui excepționale, Brian a obținut-o.

S-a specializat în domeniul economiei monetare, în special în două mari domenii: procesul de injectare a masei monetare money supply și competiția bancară. În primul domeniu, Brian s-a implicat foarte mult în dezbaterile Keynesianism versus Monetarism și a explorat în mod special the money supply process from the perspective of monetary base control. În acest context a avut deosebita ocazie de a intra în contact cu economiști de marcă precum Milton Friedman, Alan Walters, Karl Brunner, Allan Meltzer, Charles Goodhart, Harry Johnson. Aceste intervenții au pătruns în atenția vieții politice a Marii Britanii din acele timpuri, mai ales datorită faptului că în perioada 1992-1994, creșterea masei monetare a scăpat de sub control, ceea ce a făcut ca în primul sfert al anului 1975, inflația să ajungă la peste 50%. Astfel contribuția creativă a lui Brian în acea perioadă l-a adus în atenția marilor politicieni. În al doilea mare domeniu al specializării lui, Lordul Griffiths a publicat numeroase articole în jurnale academice de specialitate, mai ales în domeniul măsurării costurilor sociale ale unui cartel bancar (care reprezintă de fapt ceea ce era Marea Britanie în 1960) precum și în dezvoltarea unui program de introducere a competiției și reglementărilor în domeniul bancar. Reflectând asupra acestei cercetări, este acum ferm convins că atunci au subestimat mult dinamica beneficiilor rezultate în urma introducerii competiției.

După cinci ani de predare la *London School of Economics* și în baza cercetărilor publicate, Brian a primit titlul de lector în Științe Economice, ceea ce însemna o carieră sigură. Adevărata semnificație constă în faptul că acum era membrul academic pe deplin acreditat al unei instituții de renume mondial.

¹ Drucker, P., ‘Response by Peter F. Drucker’, in *The Heart of a Business Ethic*, University Press of America (2005), pg. 55.

The City University, London

În 1975 Brian s-a confruntat cu o nouă provocare, primind invitația de a candida pentru poziția de Președinte al City University (Londra), o poziție nou creată și finanțată la cererea primarului Londrei, Lordul Mais. A fost numit președinte și astfel în ianuarie 1977 și-a început activitatea ca Profesor de Finanțe Internaționale și Bănci.

Domnul Profesor Griffiths a condus acest centru în patru mari domenii: a) Studii de licență în Finanțe Internaționale și Bănci și un program post-universitar în Studiul Afacerilor. Numai în primii trei ani, rata înscrierilor la primul program era mai mare decât cea de la *London School of Economics*, ceea ce reprezenta o mare realizare pentru o universitate aflată la început de drum. b) Un program post-universitar care accepta numai candidați pentru studii doctorale. c) Un program de cercetare care a avut un început excelent atunci când a primit o mare finanțare de la Consiliul de Cercetare Economică și Socială pentru un proiect de cercetare timp de 3 ani în domeniul istoriei monetare a Marii Britanii, o lucrare seminală (atât în ce privește rezultatele obținute cât și ca recunoaștere internațională). d) Politici publice: Brian a organizat cu consecvență seminarii și conferințe care au adus împreună participanți din patru mari domenii: academia, Banca Angliei, Trezoreria Marii Britanii și lumea de afaceri a Londrei. Acest lucru nu a mai fost făcut înainte și s-a dovedit a fi de mare succes – lucrările conferinței fiind publicate de Editura Macmillan.

Acesta a fost de fapt contextul în care Domnul Profesor Griffiths a început seria anuală de prelegeri Mais (*Annual Mais lecture series*). Prima prelegere din aceasta serie a fost susținută de Sir Gordon Richardson, Guvernatorul Băncii Angliei – aceasta fiind prima dată când un guvernator oferea o analiză detaliată a conduitei politicii monetare. Următoarele prelegeri au fost susținute de Sir Geoffrey Howe (Ministru de Finanțe), Paul Volcker (Președintele Bordului Guvernatorilor, Sistemele de Rezervă Federală, SUA), Alan Greenspan (Președintele Rezervei Federale), etc.

În 1981, Domnul Profesor Griffiths a devenit Decan al City University Business School și a rămas în această poziție până în anul 1985 când a fost numit de Primul Ministru D-na Margaret Thatcher, în poziția de Șef al Departamentului de Politici Publice, la renumita locație 10 Downing Street. În 1982, Lord Griffiths a fost numit în remarcabila poziție de Director ne-executiv al Curții Băncii Angliei, devenind astfel a doua persoană care avea să ocupe această poziție de-a lungul unei istorii de 300 ani, prima persoană desemnată fiind renumitul John Maynard Keynes.

Activitatea în guvernul Marii Britanii

În baza activității și cercetării academice aplicate precum și datorită prezenței influente ca economist practician, Domnul Profesor Griffiths a fost Șeful Departamentului de Politici Publice în cel de-al doilea și al treilea guvern al lui Margaret Thatcher (1985-1990). Aceasta a fost o poziție foarte influentă, probabil cea mai importantă funcție a cabinetului primului ministru. Departamentul de Politici Publice era format din nouă membrii, fiecare membru fiind numit de primul ministru, și acoperea o zonă largă de politici incluzând afacerile economice, comerț și industrie, educație, sănătate și protecție socială, poliția, închisorile și sistemul judiciar și legal, apărare, descentralizare (Țara Galilor, Scoția și Irlanda de Nord), mass-media și telecomunicații. Echipa condusă de Brian Griffiths a oferit zilnic idei și sfaturi primului ministru, a participat la

ședințele de guvern, a interacționat constant cu primul ministru și a dedicat mult timp politicilor pe termen lung care au informat de fapt manifestul alegerilor din 1987, unul dintre cele mai radicale din ultimele decenii.

În întregime, a doua și a treia perioadă de guvernare a lui Thatcher a fost puternic influențată de Brian Griffiths, a cărui gândire la rândul său a fost influențată de Friedrich von Hayek. Această influență s-a reflectat în reducerea fără precedent a intervenției statului în economie, în dezvoltarea pieței libere, precum și în creșterea susținerii față de inițiativa privată. De asemenea, au avut loc deregularizări masive la nivelul autorității locale prin reducerea cheltuielilor publice și creșterea puterii atribuite comunităților locale. Rezultatele au fost imediat vizibile, prin îmbunătățirea semnificativă a productivității economice, Marea Britanie ocupând cea mai înaltă poziție în ce privește rata creșterii economice și cea mai scăzută rată a inflației din rândul tuturor economiilor liberale majore ale lumii (G7, OECD).²

Deși a fost invitat de John Major să rămână în funcția de Șef al Departamentului de Politici Publice, Brian Griffiths a preferat, la cererea Doamnei Thatcher, să preia președinția reputatului Centre for Policy Studies. Sub conducerea lui, lista invitaților care au conferențiat include nume precum Giscard d'Estaing, John Major, Conrad Black și Doamna Thatcher însăși. Astăzi, centrul este condus de Lord Saatchi, co-fondatorul companiei Saatchi & Saatchi.

În același timp, ca recunoaștere a contribuției semnificative la conducerea Departamentului de Politici Publice de pe Downing Street nr 10, Brian Griffiths a primit titlul nobiliar Lord Griffiths de Fforestfach, devenind membru plin al Camerei Lorzilor din Parlamentul Regatului Unit al Marii Britanii. În Camera Lorzilor, a fost parte a mai multor comisii de lucru, într-o anumită perioadă fiind numit de către Prim Ministru în funcția de Președinte al Consiliului de Examinare și Evaluare Educațională, ca urmare a activității importante în domeniul educației, din perioada când a fost la guvernare. Acest organism supraveghea întreg sistemul de examinare din școlile Marii Britanii. În prezent, Lordul Griffiths face parte din Comitetul restrâns de relații economice.

Implicare corporativă

Oricum trebuie menționat că din totdeauna, interesul de bază al Lordului Griffiths a fost în domeniul economiei, finanțelor și băncilor. În acest context, a fost numit Consilier Internațional la Goldman Sachs la începutul lui 1991, devenind astfel director al Goldman Sachs International și recent al Goldman Sachs International Bank. Lord Griffiths este membru în comitetul de conducere la peste 12 companii din diferite domenii precum servicii pentru consumatori, case de bătrâni, muzică, televiziune, imobiliare, telefonie, jurnalistică, mobilă și design. În România, a condus o echipă de specialiști în anul 1990 cu scopul de a privatiza compania românească Telecoms, și în acest context a lucrat îndeaproape cu președintele Constantinescu și primul ministru Ciorbea.

Până la acest punct, am făcut o scurtă trecere în revistă a deosebitei cariere academice, politice și profesionale a Lordului Griffiths. Oricum, cineva ar putea totuși întreba de ce mi-aș fi intitulat prezentarea de astăzi “Corporația de afaceri ca o comunitate morală”? De ce Peter Druker a

² Mulțumiri deosebite Domnului Profesor Dr. Mihai Mutașcu pentru analiza minuțioasă a situației economice a Marii Britanii în timpul guvernării lui Margaret Thatcher.

afirmat că nimeni înaintea Lordului Griffiths nu a prezentat idea de “afacere ca etică în acțiune” într-un mod mai plenar decât a făcut-o el?

Aceasta se datorează faptului că expertiza profesională de cel mai înalt nivel a Lordului Griffiths merge mână în mână cu înaltul său standard moral. Nu există nici o dihotomie între așa zisa *viață în business* și *business-ul* vieții. Pentru el, *business-ul business-ului* nu înseamnă niciodată numai *business*. Ci întotdeauna înseamnă *business* făcut cu integritate, informat și înrădăcinat în valori morale universale.

Deși instruit în școala lui Karl Popper și sub mitul modernității care afirma ireconciliabilitatea diviziunii dintre lumea faptelor și a valorilor, teorie atât de convingător susținută în acea perioadă de autori precum Peter Berger,³ Profesorul Griffiths a afirmat cu mult înaintea altor strategii că cele două nu pot fi separate. Cu siguranță nu în lumea afacerilor, dacă ceea ce se dorește este succesul.

Astfel, majoritatea lucrărilor și prelegerilor sale transmit argumente puternice și valide care susțin importanța fundamentării afacerilor pe valori morale.⁴ Afacerile sunt mai de succes atunci când stau pe un teren solid din punct de vedere moral. Odată cu dispariția comunităților tradiționale care ofereau un cadru de dobândire a semnificației, este acum rândul corporațiilor să preia această responsabilitate. “Valorile ne ajută să găsim plăcere în munca pe care o facem” spune Lordul Griffiths. În plus, atunci când ne confruntăm cu greutate, numai o dedicare autentică față de un sistem puternic de valori ne poate ajuta să mergem mai departe și să continuăm să depunem efort.

Mai mult chiar, o afacere de succes înseamnă mai degrabă etică în acțiune decât simple afirmații seci presărate de intenții bune la care se așteaptă să adere toți angajații. Corporațiile trebuie să *funcționeze* ca niște comunități etice în acțiune. Și acest aspect niciodată nu va fi mai vizibil ca la nivelul managementului. Dincolo de afirmarea acestor valori, managementul unei corporații trebuie să trăiască aceste valori în munca lor de zi cu zi.

Aceste aspecte nu sunt prezente doar în abordarea teoretică și academică a Lordului Griffiths ci sunt puse în practică la modul cel mai concret. De exemplu, Lordul Griffiths este președintele organizației Christian Responsibility in Public Affairs de mulți ani. În anii 1980 a devotat o mare parte din timpul său ajutându-i pe cei din spatele Cortinei de Fier care își doreau libertate, aici incluzând și pe cei din România. După 1989, a dezvoltat relații apropiate cu Țările Baltice. Printre participanții la conferințele anuale organizate în această capacitate de Lordul Griffiths, a participat Lech Walesa precum și o tânără membră din parlamentul Germaniei de Est – Angela Merkel.

Între 1990 și 2012, Lord Griffiths a fost președintele Fondului Lambeth al Arhiepiscopului de Canterbury, reprezentat de un grup de 400-500 de persoane care îl ajutau pe Archbishop atât financiar cât și prin rugăciune. În perioada 2009-2010, Lord Griffiths a susținut prelegerile

³ Spre exemplu, vezi Berger, P. and Luckmann, T., *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge* (New York, 1966).

⁴ Spre exemplu, vezi Griffiths, B., ‘The Business Corporation as Moral Community’, in *Capitalism, Morality and Markets*, Griffiths, Sirico, Barry, Field, eds. (London, 2001)

Chavasse la Wycliffe Hall la Universitatea Oxford cu tema *Moralitate și Economia de Piață* o parte dintre acestea urmând să fie publicate la începutul anului 2015 sub forma unui volum de carte. Și lista poate continua.

Doamnelor și Domnilor,

Asocierea excelenței profesionale cu o viață integră este o combinație fericită însă rar întâlnită. Astăzi suntem onorați să urăm un bun venit printre noi unei astfel de personalități. Felicitări, *Doctor Honoris Causa* Lord Griffiths de Fforestfach!

Timoșoara, 10 aprilie 2014

COMITETUL DE LAUDATIO

Președinte: Prof. Dr. Marilen PIRTEA,
Rector al Universității de Vest, Timișoara

Membrii: Prof. Dr. Alexandru BUGLEA,
Președinte al Senatului Universității de Vest, Timișoara

Conf. Dr. Dan LAZEA,
Prorector al Universității de Vest, Timișoara

Prof. Dr. Bogdan NEGREA,
Academia de Studii Economice, București

Prof. Dr. Thierry BAUDASSE,
Université d'Orléans, France

Prof. Dr. Mihai MUTAȘCU,
Universitatea de Vest, Timișoara

Prof. Dr. Vasile BOARI
Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca

Conf. Dr. Silviu ROGOBETE,
Universitatea de Vest, Timișoara

West University of Timisoara

LAUDATIO

In Honor of

Lord Griffiths of Fforestfach

House of Lords

The Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

*Lord Griffiths of Fforestfach,
Rector of the University, Professor Marilen Pirtea
President of the Senate, Professor Alexandru Buglea,
Honorable Members of the Senate,
Dear Colleagues and Students,
Distinguished Guests:*

Our academic community is coming together in celebration to meet and to salute **Lord Griffiths of Fforestfach**, Member of the House of Lords of the Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and Vice-Chairman of Goldman Sachs International, perhaps one of the most successful investment corporations in the world. In doing so, we are privileged to add his name to a growing list of illustrious scholars and public intellectuals who have received the highest Honorary Degree of our University, the title of **Doctor Honoris Causa**.

If I were to give a title to this speech acknowledging Lord Griffiths' personality and his work, I would use a title of one of his works: "**The Business Corporation as a Moral Community**". Or maybe, as another accurate description of his overall legacy, I would use the most impressive endorsement one can receive: I would call it '**Business as ethics in action**'. This is taken from a response written for Lord Griffiths by Peter Drucker – arguably one of the best-known and most widely influential thinkers and writers on the subject of management theory and practice in the world. Here is what Drucker had to say, towards the end of his life:

Lord Griffiths' work 'presents the case for *business as ethics in action* more forcefully, more cogently, more convincingly, than anyone else has done to my knowledge, and certainly more forcefully, more cogently, more convincingly than I have ever done or could do.'⁵

Why would such a world-acclaimed *guru* of organisational management say this? What makes Lord Griffiths so prominent at a global level? Attempting to answer this question I would like to suggest three possible reasons first, Lord Griffiths' sound academic background, second, his first

⁵ Drucker, P., 'Response by Peter F. Drucker', in *The Heart of a Business Ethic*, University Press of America (2005), pg. 55.

class practical skills acquired while working at the top of government in one of the leading democracies of the world, as well as having a key strategic position in one of the most successful business corporations at global levels and third, his life-long commitment to integrity. Please allow me to take each one in turns.

Academic Background

London School of Economics

Brian Griffiths went to the *London School of Economics* as an undergraduate in October 1960 and studied for the BSc (Econ) degree specializing in economic theory, graduating in the summer of 1963. For his Masters he specialised in Advanced Economic Theory, with distinction.

In the autumn of 1964 he was offered the opportunity to apply for an Assistant Lecturer position, being appointed to the staff at the age of 22. This was a highly sought after position, but through outstanding work Brian succeeded in being appointed.

He specialised in the field of monetary economics, in two areas: the money supply process and regulation and competition in banking. In the first of these Brian became very involved in the debate of Keynesianism versus Monetarism and in particular explored the money supply process from the perspective of monetary base control. Through this he had the great opportunity of coming into contact with leading economists in the field, such as Milton Friedman, Alan Walters, Karl Brunnar, Allan Meltzer, Charles Goodhart, Harry Johnson. This became a hugely political issue in the UK due to the fact that money supply growth in 1992-4 got totally out of control, leading to inflation in the first quarter of 1975 (annualised) of over 50%. Brian's creative contribution to the debate brought him to the attention of senior politicians. In the second of his research areas, he published various articles in refereed journals, particularly concerning how to measure the social cost of a banking cartel (which is what the UK was in the 1960's) and to develop a programme for introducing greater competition and appropriate regulation in the field of banking. Reflecting back on this research, he is firmly convinced that the dynamic benefits which would come from introducing competition were seriously underestimated.

After about five years of teaching at the *London School of Economics* and on the basis of his published research and record in teaching, Brian was given a tenured position as a Lecturer in Economics, which meant it gave him security for life. The real importance of this, however, was that he was now a fully accredited member of the faculty of a world class institution.

The City University, London

In 1975 Brian faced a new challenge, as he was invited to apply for a newly created chair at the City University, the chair having been funded by an appeal of the Lord Mayor of the City of London, Lord Mais. He was appointed to chair and started in January 1977 as Professor of Banking and International Finance.

Professor Griffiths led the Centre into four key areas: a) an undergraduate degree in Banking and International Finance and a degree in Business Studies. Within three years the standard entry

into the first of these was higher than to the *London School of Economics*, which for a new university was a real achievement. b) Postgrad study –only accepting candidates for doctoral research. C) a research programme, which got off to an excellent start when they were awarded a large grant by the Economic and Social Research Council to undertake a three year research project on the monetary History of the UK, which was a seminal piece of work (not least in producing consistent data) but also being recognized externally. D) public policy: Brian was keen to set up a seminar and conferences which brought together participants from four areas i) academia ii) the Bank of England iii) the UK Treasury and iv) The City/the business world of London. This had never been done before and proved a huge success – with the conference proceedings being published by Macmillan.

It was within this context that Professor Griffiths started the Annual Mais Lecture series. The first was given by Sir Gordon Richardson, Governor of the Bank of England – the first time a Governor had given a detailed account of the conduct of monetary policy. Subsequent lectures were given by the Chancellor of the Exchequer (Sir Geoffrey Howe), Paul Volcker (Chairman of the Board of Governors, Federal Reserve Systems, USA), Alan Greenspan (Chairman of Federal Reserve), etc.

In 1981 Professor Griffiths became Dean of the City University Business School and remained there until 1985 when he was appointed by the Prime Minister, Mrs. Margaret Thatcher, as Head of the Policy Unit in 10 Downing Street.

In 1982, Professor Griffiths was appointed to a most remarkable position as a Non-Executive Director to the Court of the Bank of England, only the second in its 300 year history, the first appointee being John Maynard Keynes.

Working for the Government of the United Kingdom

On the basis of his applied academic work and research and his influential presence as a practicing economist, Professor Griffiths became the Head of the Policy Unit of Margaret Thatcher's second and third governments (1985-1990). This was a highly influential position, perhaps the most important one within the staff of the Premier's office. The Policy Unit consisted of nine members, each appointed by the PM and covering the whole range of domestic policy including economic affairs, trade and industry, education, health and the welfare state, the police, prisons and the judiciary and legal system, inner city issues, defense procurement, devolution (Wales, Scotland, N. Ireland) broadcasting and telecommunications. The team led by Brian Griffiths gave advice to the PM on a daily basis, sat on Cabinet Committees, had constant interaction with the PM and devoted time to longer term policy issues which informed the election manifesto of 1987, one of the most radical in recent decades.

The whole of the second and third period of Thatcher's governing were highly influenced by Brian Griffiths, whose own thinking was influenced by Friedrich von Hayek. This was reflected in an unprecedented reduction of state intervention in the economy, in a growing free market and a growing support for private initiative. There were also massive deregulations at the level of local authority, with significant reductions of public spending and increased powers given to local communities. The results were quickly visible, with significant improvement of economic

productivity, UK reaching the highest position in terms of economic growth rates and lowest inflation rates among all major liberal economies (G7, OECD).⁶

Although invited by John Major to stay on as Head of Policy Unit, Brian Griffiths preferred, at Mrs. Thatcher's request, to take up the Chairmanship of the reputed Centre for Policy Studies. Under his lead, the list of guest speakers included Giscard d'Estaing, John Major, Conrad Black and Mrs. Thatcher herself. Today the Center is lead by Lord Saatchi, the co-founder of Saatchi & Saatchi.

It was at the same time, in recognition of his contribution to the running of the Policy Unit at 10 Downing Street, that Brian Griffiths was given the Honorable title of Lord Griffiths of Fforestfach, being made a permanent member of the House of Lords of the British Parliament.

In the House of Lords, he sat on various Select Committees, being at some stage appointed by the Prime Minister as Chair for the Schools Examination and Assessment Council, following the work he did on education while in government. This body oversaw all exams in schools throughout the UK. At present he sits in the Committee of Economic Relations.

Corporate involvement

However, Lord Griffiths' main interest has always been in economics, finance and business. In this connection he was appointed an International Advisor to Goldman Sachs in early 1991, becoming a director of Goldman Sachs International, and more recently of Goldman Sachs International Bank as well. Lord Griffiths has also sat on the boards of around 12 companies in very different fields – consumer services, care homes, rail freight, music, television, property outsourcing, cable telephone and television, Times newspapers, office furniture and design. In Romania, he led a team in the 1990's to privatise Romanian Telecoms, and in that connection worked closely with President Constantinescu and Prime Minister Ciorbea.

Thus far, a brief look at Lord Griffiths' highly successful academic, political and professional career. However, one can rightly ask why would I have called my presentation today 'The Business Corporation as a Moral Community'? Why did Peter Drucker said that no one before Lord Griffiths has ever presented 'business as ethics in action more forcefully' than he did?

It is, I shall argue, because Lord Griffiths' exceptional knowledge of his field of work goes hand in hand with his high moral standards. There is no dichotomy between the two, between life in business and the business of life. For him, the business of business is never business alone. It is always business carried on with integrity. It is business informed by and firmly grounded in sound ethics. Although trained in the tradition of Karl Popper and under the spell of the apparently irreconcilable modern divide between the world of facts and the world of values, so convincingly articulated, for instance, by the early Peter Berger,⁷ Professor Griffiths argued

⁶ Special thanks to Professor Mihai Mutascu for providing a thorough assessment of the UK economic situation during Margaret Thatcher's governments.

⁷ See for instance Berger, P. and Luckmann, T., *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge* (New York, 1966).

before most contemporary strategists that the two can never be set apart. Certainly not in business, if one wants a business to be successful.

Hence, most of his works and speaking engagements represent strong, valid arguments for the importance of grounding business in moral values.⁸ Businesses are more successful when standing on solid moral ground and when pursuing clearly defined universal values. With the fading away of traditional communities which used to provide the framework for meaning, corporations should pick up the job. ‘Values make going to work really enjoyable’ he says. Moreover, at difficult times it is only genuine personal commitment to strong values that help one go the extra-mile, be ready to pay the higher cost.

Moreover, Lord Griffiths rightly argues that successful business means ethics in action rather than mere, dry statements of good intentions to which all employees are expected to subscribe. Corporations should *function* like moral communities, going beyond simply static lists of moral standards. And this can never be more visible than at the level of management. More than just stating values, managers have to embody values in their daily work.

This is reflected not only in Lord Griffiths’ theoretical, academic approach. It is put in practice in most concrete ways. For instance, Lord Griffiths has been a Trustee of Christian Responsibility in Public Affairs and Chairman for many years. During the 1980’s he devoted a great deal of time to helping those behind the Iron Curtain who longed for freedom, including people in Romania. After 1989 he forged close relationships with the Baltics. Lech Walesa was also involved, and a young member of parliament from East Germany attended his annual conferences – Angela Merkel.

Between the late 1990’s and 2012 Lord Griffiths was the Chairman of the Archbishop of Canterbury “Lambeth Fund”, which was a group of 400-500 people who helped the Archbishop financially, practically and through prayer. In 2009-10 Lord Griffiths gave the Chavasse Lectures at Wycliffe Hall, University of Oxford on Morality and the Market Economy, part of which will be published in early 2015 as a book. And the list can continue on and on.

Ladies and Gentlemen,

Matching professional excellence with a life of integrity is a rare and happy combination. We are honoured to welcome such a personality in our midst today! Congratulations, *Doctor Honoris Causa* Lord Griffiths of Fforestfach!

Timișoara, Romania, 10th of April 2014

⁸ See for instance Griffiths, B., ‘The Business Corporation as Moral Community’, in *Capitalism, Morality and Markets*, Griffiths, Sirico, Barry, Field, eds. (London, 2001)

Scientific Committee

President: Professor Marilen PIRTEA, PhD, Professor of Economics
Rector of the West University of Timisoara

Members: Professor Alexandru BUGLEA, PhD, Professor of Economics
President of the Senate of the West University of Romania

Associate Professor Dan LAZEA, PhD, Reader in European Studies
Prorector, International Relations, West University of Timisoara

Professor Bogdan NEGREA, PhD, Professor of Economics
Bucharest University of Economic Studies

Professor Thierry BAUDASSE, PhD, Professor of Developmental Economics
and Monetary Theory, Université d'Orléans, France

Professor Mihai MUTAȘCU, PhD, Professor of Economics
West University of Timisoara

Professor Vasile BOARI, PhD, Professor Moral Philosophy
Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca

Associate Professor Silviu ROGOBETE, PhD, Reader in Moral Philosophy
West University of Timisoara

Universitatea de Vest Timișoara
Doctor Honoris Causa Socialium Scientiarum

10 aprilie 2014

by

Lord Griffiths of Fforestfach

*Domnule Rector,
Distinși oaspeți,
Doamnelor și Domnilor:*

Consider că este o mare onoare, precum și o încântare personală să primesc astăzi cea mai înaltă distincție onorifică a Universității de Vest din Timișoara. În nominalizarea scrisă pe care am primit-o din partea Senatului, se afirmă că această distincție îmi este oferită pentru „contribuția mea la viața politică în Marea Britanie și pentru dedicarea față de dezvoltarea economică și responsabilizarea socială globală.” Mi-ar plăcea să pot spune că merit cu adevărat o asemenea descriere onorantă! Cel puțin, pot spune sigur că nu eu am scris aceste cuvinte. Oricum, vă mulțumesc mult pentru asta!

Este o plăcere deosebită să mă aflu din nou în Timișoara. Am vizitat prima dată Timișoara imediat după căderea lui Ceaușescu și am vizitat țara dumneavoastră în multe rânduri de atunci, în parte în legătură cu Facultatea de Management a Universității Emanuel din Oradea, dar și în calitate de conducător al unei echipe de consilieri pentru privatizarea Romtelecom. Domnule Rector, sunt încântat că sub conducerea Dumneavoastră Universitatea este înfloritoare, nu în ultimul rând în domeniul meu de specialitate, și anume, acela al economiei și afacerilor.

Am fost invitat astăzi aici pentru a ține o scurtă cuvântare, și mi-am ales ca subiect o chestiune personală. Nu pentru că doresc să vorbesc despre mine însumi, ci pentru că doresc să vă ofer o oarecare percepție asupra modului meu de abordare a gândirii referitoare la viața economică și politică, ceva ce stă la baza recomandării mele pentru conferirea acestei distincții.

Aș vrea să împărtășesc cu dumneavoastră trei principii călăuzitoare care s-au dovedit a fi de o valoare considerabilă atunci când vine vorba despre chestiuni legate de viața publică.

Ce merge?

Primul principiu este să pui întotdeauna și în mod repetat întrebarea: „Ce merge?”

- Ce merge în viața economică? Ce politici produc prosperitate? Ce politici conduc la magazine goale și la cozi interminabile, asemenea celor din trecutul acestei țări? Ce politici din zona Euro au dus la un nivel al șomajului de 26% în Spania și de 5% în Germania?

- Ce merge în școli? Ce metode de predare au rezultate bune? Care este cel mai potrivit mediu în care copiii sunt dornici să învețe? Ce fel de școli produc oameni maturi, bărbați și femei gata să își asume responsabilități în societate?
- Ce merge în asigurările sociale? Ce merge când vine vorba despre a ușura suferința, fără a da naștere unei dependențe de sistemele sociale și fără a deteriora dinamismul antreprenorial al unei economii?
- Ce merge în mediul de afaceri? Ce anume face ca anumite companii să aibă succes? De ce unele sunt cu consecvență cele mai căutate instituții în care să lucrezi, în timp ce altele nu sunt? De ce anumite companii falimentează?

Acum când mă gândesc la aceste lucruri, îmi dau seama că aceste întrebări au reflectat pregătirea mea și primii 20 de ani ai carierei mele, pe care i-am petrecut în calitate de academic în domeniul științelor economice la *London School of Economics* și la *City University* din Londra. Deși științele economice, și într-un mod mai general, științele sociale, nu beneficiază de luxul de a putea efectua experimente de laborator, asemenea științelor naturale, ele sunt totuși, științifice prin metodele lor. Când am început să predau la *London School of Economics*, departamentul de filozofie era dominat de Karl Popper și de colegii săi, care au avut contribuții importante în domeniul metodologiei științei. Experiența pe care am dobândit-o ca tânăr academician în acei ani, m-a învățat importanța de a ajunge întotdeauna la fapte, îndeosebi de a obține informații brute, înainte de a fi manipulate de grupuri de interese, și de a testa în mod obiectiv, pe baza acestor fapte, teoriile, acceptând rezultatele – oricât de neplăcute ar fi.

Această abordare a fost cea care m-a determinat, în calitate de cadru didactic universitar în domeniul științelor economice, să recunosc meritele economiei antreprenoriale, bazată pe proprietatea privată, concurență și inovație și să resping ideea că statul poate/trebuie să fie proprietarul pe scară largă al mijloacelor de producție, să facă planificări centralizate, să dețină controlul excesiv al producției, salariilor, prețurilor, dobânzilor, mișcărilor de capital sau să fie entitatea care să emită licențe de export, import și investiție. După cum a subliniat Friederich von Hayek, este pur și simplu imposibil ca o organizație să dețină toată informația necesară pentru a reproduce nenumăratele milioane de decizii care se iau în fiecare zi în economia de piață.

De asemenea, această abordare a fost cea care m-a determinat să propun schimbări radicale politicilor educaționale din Marea Britanie la sfârșitul anilor 1980, când lucram pentru Doamna Prim Ministru Margaret Thatcher. Înainte de perioada aceea, politicile educaționale pentru școli fuseseră un subiect pe care Prim Ministrul laburist James Callaghan îl descria ca fiind o “grădină secretă”. Cele mai multe școli erau deținute și controlate de către autoritățile statale. Sectorul public angaja profesorii, stabilea salariile, stabilea unde să înființeze școli și decidea la ce școli se puteau înscrie elevii. Doamna Thatcher a introdus o schimbare radicală, care a fost continuată de către guvernele lui John Major și Gordon Brown și a fost extinsă în mare măsură de către guvernul lui Tony Blair și de secretarul pentru educație al prezentei coaliții, Michael Gove. Această politică a oferit o gamă mai largă de opțiuni pentru părinți, noi tipuri de școli specializate pentru a veni în întâmpinarea talentelor și intereselor diferiților elevi, o programă națională de bază și nivele naționale de testare, pentru a asigura eficiența educației. La început establishmentul politic a fost ostil, însă în timp schibările au fost acceptate.

În ceea ce privește cercetarea mea academică, pe care am început-o la *London School of Economics* la sfârșitul anilor 1960, aceeași preocupare de a ajunge la fapte, a fost cea care m-a determinat să explorez concurența și reglementarea în sistemul bancar. În vremea aceea, fiecare parte din Districtul Financiar al Londrei era un cartel, casele de discount, băncile de compensare, băncile de acceptare, bursa de valori. Adică, instituțiile financiare dintr-un domeniu anume nu erau în concurență unele cu altele în funcție de prețurile percepute clienților, ci în funcție de calitatea serviciilor oferite. Drept urmare, alocarea resurselor se făcea într-un mod greșit, băncile concurând prin înființarea de mult prea multe sucursale, oferind astfel condiții neatrăgătoare în ceea ce privește dobânzile la depozite pentru clienții lor. La început, băncile s-au împotrivit foarte mult, nedorind să accepte implicațiile concurenței, dar, cu timpul, au ajuns să recunoască beneficiile sale.

Aș putea da mult mai multe exemple ale acestei abordări din domenii diverse, cum este privatizarea, externalizarea, politica agricolă, sistemul polițienesc, penitenciare, planificarea terenurilor. Dedicarea de a pune cu integritate întrebarea „Ce merge?”, de a te confrunta cu faptele, oricât de neplăcute, și de a le analiza cu obiectivitate reprezintă și esența a ceea ce cred eu că trebuie să fie orice Universitate. Aceasta este o temelie importantă pentru binele comun și, cu siguranță, a fost pentru mine un principiu călăuzitor în viața mea publică.

Valorile sunt importante

Voi trece acum la cel de-al doilea principiu călăuzitor: „Valorile sunt importante.”

La o primă vedere, pare o afirmație evidentă și inofensivă. Nu însă și pentru un economist. În mediul meu academic, lumea faptelor și cea a valorilor erau diametral opuse. Urmând metodologia lui Popper, ‘Economia pozitivă’, ca să dau titlul unui manual de mare succes publicat când eu îmi începeam cariera, a eliminat subiectul valorilor din perimetrul disciplinei economiei. Astfel, atunci când ajungeam să analizez comportamentul unei companii, o făceam eminentemente în temeiul maximizării profitului în diferite structuri ale pieței, cum ar fi monopolul, duopolul, oligopolul sau concurența. Ca abordare intelectuală, aceasta era folositoare și importantă pentru politica publică. Cu toate acestea, am ajuns foarte curând să o consider restrictivă.

Aceasta pentru că întotdeauna am fost intrigat de faptul că multe companii britanice renumite care prosperaseră în secolul al XIX-lea, aveau rădăcini în valori fundamentale, adesea asociate cu credința creștină. Multe dintre companii își aveau originea, spre exemplu, în rândul Quakeri-lor – companii cum sunt Barclays și Lloyds în domeniul bancar, Cadbury’s, Rowntree și Fry’s în domeniul ciocolatei, Clarke’s în domeniul încălțăminteii, Bryant și May, în producția de chibrituri, Coleman în producția de muștar. Erau, de asemenea, companii care erau în avangarda recunoașterii responsabilității lor sociale. Au fost oare afectate afacerile lor de valorile promovate, ca parte a mișcării Quakeri-lor? Și dacă da, în ce mod? Cum au combinat încercarea de a face profit cu urmărirea bunului obștesc?

După un deceniu ca membru al acelei prestigioase instituții academice, m-am mutat la o școală centrată pe afaceri, pentru a putea explora mai în amănunțime astfel de chestiuni. Nu mult timp după aceea, doi gânditori americani din domeniul afacerilor, Tom Peters și Robert Waterman, bazându-se pe cercetări efectuate de ei la Business School din Harvard și McKinsey, și-au

publicat best-seller-ul *În căutarea excelenței*, în care analizau motivele pentru care 43 din cele mai admirate și mai de succes companii din SUA avuseseră parte de succes.

În cercetarea lor, ei au analizat șapte pârgii care se află la dispoziția managementului – pentru a putea conduce o companie – elementele *hard* – strategie, structură, sisteme – și elementele *soft* – aptitudini, stil, echipă. Însă, pentru a-și completa cadrul de 7, au plasat în centrul muncii lor scopurile superioare sau valorile comune promovate/urmărite. Valorile comune reprezintă ‘inima’ unei companii, credințele și practicile împărtășite care îi formează cultura, liantul care o ține împreună și care susține performanța și eficacitatea.

Ei argumentează că valorile împărtășite sunt de importanță critică pentru succesul unei afaceri. Cu toate acestea, aceste valori nu sunt în mod specific valori provenite din lumea afacerilor. Ele sunt valori umane împărtășite de toți, și aceasta m-a determinat să îmi pun o serie de întrebări. Oare sunt mai importante anumite valori împărtășite decât altele? Pe ce bază putem lua această decizie? În practică, spre exemplu, cum poate conducerea să dezvolte un sentiment puternic de adeziune la valorile companiei și, în același timp, să păstreze spațiu pentru afirmarea identității fecărei persoane în parte? Cum pot, în mod practic, conducătorii de afaceri să promoveze un sentiment puternic de valori comune ale companiei, cu toate implicațiile sale referitoare la adevăr și dreptate? Oare preocuparea față de alții poate fi adusă la același nivel cu preocuparea față de tine însuși? Este acesta un ideal fezabil într-o companie?

Aceste întrebări m-au condus la trei întrebări specifice:

- Sunt valorile subiective, variind de la companie la companie și reflectând doar preferințele celor care le aleg, sau valorile reflectă o realitate obiectivă referitoare la existența și funcționarea lumii?
- Sunt valorile relative, depinzând de situația în care se află o companie, fără niciun fundament de adevăr sau standarde absolute privitoare la bine și la rău, sau există anumite puncte de referință pe care se întemeiază aceste valori?
- Sunt valorile doar utilitariste, alese doar pentru a crește productivitatea și performanța, sau întruchipează ele idealuri umane în care credem datorită valorii lor intrinseci, valori care dacă sunt urmate vor genera de cele mai multe ori, dacă nu chiar întotdeauna, împlinirea noastră?

În cele mai multe scrieri pe această temă, se spun foarte multe lucruri despre importanța valorilor, însă foarte puține se spun despre valorile în sine. De fapt, subiectul valorilor este un teren minat, iar ‘minele’ au fost puse de către unele dintre cele mai mari nume din secolului al XIX-lea și al XX-lea, cum ar fi Darwin, Marx, Freud sau Sartre.

Am devenit astfel foarte interesat de ceea ce fac în realitate companiile în acest sens. Dacă analizăm declarațiile de misiune, obiectivele companiei și principiile de afaceri ale companiilor, descoperim relativ ușor că valorile pe care le aleg nu sunt arbitrare. Se vedește un tipar distinct. Din nou și din nou, companiile accentuează una sau toate dintre următoarele:

- Integritate și onestitate
- Respect pentru oameni și mediu

- Servicii acordate clienților
- Calitate ridicată și excelență a produselor și serviciilor
- Încredere și efort de echipă în dezvoltarea afacerii ca o comunitate
- Responsabilitate față de comunitățile în care funcționează companiile
- Atenție acordată mediului fizic în care funcționează compania
- Responsabilitate pentru profit.

Am fost impresionat de faptul că diferite companii, din diferite sectoare ale economiei, din diferite țări și de pe continente diferite, toate accentuau valori similare. Aceasta sugerează faptul că există anumite valori universal recunoscute care sunt relevante mediului de afaceri. Sau, ca să formulăm diferit, putem să ne întrebăm dacă nu cumva există o lege a naturii care descrie modul de funcționare al lumii, și față de care, dintr-un motiv sau altul, se conformează orice afacere bună.

Am descoperit astfel o sursă neașteptată, și anume, cartea *Abolirea Omului*, scrisă spre sfârșitul celui De-al Doilea Război Mondial de către unul dintre cei mai mari profesori de engleză care a predat atât la Oxford, cât și la Cambridge, și anume C.S. Lewis. În cartea aceea, Lewis observă că, fie că analizezi marile religii ale lumii, din Răsărit și din Apus, sau scriitori ca Platon, Aristotel, stoicii și Cicero sau privești la innurile babiloniene ale lui Samos, legile lui Manu sau surse din antichitatea norvegiană sau din Anticul Babilon, toate au în comun o credință în ceea ce el descria ca fiind „doctrina valorii obiective, credința că anumite atitudini sunt adevărate în timp ce celelalte sunt false, referitor la ceea ce este universul și la ceea ce suntem noi.” El a denumit acest lucru, după modelul vechilor chinezi, *Tao*, felul în care este universul, legea față de care trebuie să ne conformăm toți, Legea Naturii. *Tao* nu este unul dintre mai multe sisteme de valori posibile, ci este singura sursă a tuturor judecăților de valoare. Lewis a afirmat că „Mintea omenească nu are puterea de a inventa o valoare nouă, după cum nu are nici puterea de a inventa o nouă culoare primară, sau, chiar de a crea un nou soare și un cer nou în care să se mute.”

Desigur, există diferențe de accent între diferitele abordări, precum și diferențe de definiție a semnificației. Dar în ciuda tuturor acestor dificultăți, și recunoscând diferitele perioade din care sunt preluate și diferitele culturi din care provin, toate manifestă un acord substanțial într-un punct anume; și anume că există ceva în natura umană care afirmă o validitate obiectivă a valorilor de judecată în legătură cu comportamentul. Se pare că oamenii pot deosebi între bine și rău, și pot recunoaște un comportament corect, atunci când îi sunt martori. Toate sursele citate de Lewis condamnă crima, hoția, mita, nesinceritatea, nedreptatea, lipsa de respect din partea copiilor și dezonorarea părinților. Dacă analizăm conceptul *Tao*, cred că acesta formulează idei similare cu cele pe care le găsim cuprinse în actualele afirmații de valori ale afacerilor de succes – respect față de persoană, importanța adevărului și obligațiile morale pe care noi toți trebuie să le acceptăm. Așadar, am ajuns la concluzia că ceea ce vedem în diferitele declarații ale principiilor de afaceri, nu este nimic altceva decât un concept *Tao* al valorilor în afaceri.

Am dezvoltat subiectul valorilor în afaceri, parțial datorită interesului meu personal, dar și datorită importanței sale în urma crizei financiare. Cu toate acestea, subiectul valorilor are o relevanță mult mai largă decât doar pentru afaceri. Care sunt valorile care trebuie să existe pentru ca o economie de piață să fie eficientă? Pur și simplu privatizarea afacerilor și îndepărtarea reglementărilor inutile, cele necesare fiind mai mult decât suficiente? Valori ca onestitatea,

corectitudinea, implicarea publică, respectul pentru demnitatea umană sunt și ele de importanță crucială pentru o economie eficientă. Ajungem astfel la o întrebare foarte dificilă. De unde vin aceste valori? Care sunt sursele de valori din societatea noastră? Sunt ele amenințate în vreun fel? Ar trebui politica publică să facă mai multe pentru a păstra sursa lor?

Un *Weltanschauung*

Ajung astfel, la cel de-al treilea principiu călăuzitor din viața mea, care este mai personal decât primele două, și care este rezumat de cuvântul german *weltanschauung* tradus literal drept concepție despre lume și viață. Motivul pentru care folosesc mai degrabă un cuvânt german și nu traducerea sa nu este ostentativ, ci reflectă realitatea faptului că în germană, conotația cuvântului este în același timp mai cuprinzătoare și mai profundă decât *perspectivă asupra lumii*. *Weltanschauung* nu este nimic altceva decât o încercare de a aduce împreună filosofia de viață a unui om, cadrul moral și perspectiva religioasă fiind astfel, în același timp, comprehensivă și personală. Cred că indiferent dacă recunoaștem asta sau nu, fiecare dintre noi are un *weltanschauung*, o perspectivă asupra lumii și a vieții, un cadru prin care înțelegem lumea, identitatea proprie și locul nostru în lume.

Weltanschauung-ul meu a fost și rămâne creștinismul. Să faci această afirmație înseamnă să declari că nașterea, viața, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos reprezintă cheia pentru înțelegerea lumii noastre și a noastră înșine. Îmi dau seama că spunând acest lucru, dau naștere unei sumedenii de chestiuni care nu pot fi discutate astăzi, cum ar fi fundamentul credinței în existența istorică a lui Iisus, relația dintre credință și rațiune, credință și știință, sau metoda prin care omul se străduiește să ajungă la un *weltanschauung* creștin, toate acestea fiind întrebări legitime.

La nivel personal, faptul că credința creștină este o concepție coerentă despre lume și viață și nu e doar o chestiune ce ține de o credință personală sau de îndeplinirea unor ritualuri religioase. Aceasta a început să devină o realitate după ce am citit o carte de istorie a artei, pe când aveam douăzeci și ceva de ani. Întrebarea ridicată de autor era de ce a pictat Rembrandt subiecții umani în modul atât de armonios în care i-a pictat, în timp ce artistul englez contemporan Francis Bacon a portretizat omul modern ca fiind distorsionat, desfigurat și torturat? O reproducere a unui astfel de portret era chiar pe coperta cărții. Cu cât citeam mai mult și meditam la subiectul acesta, mi-am dat seama că credința creștină avea mult mai multe de spus decât doar să sublinieze standarde de onestitate și corectitudine în viața socială și economică, chiar dacă acestea erau importante.

Așadar, în acest context aș vrea să subliniez trei lucruri referitor la modul în care credința mea creștină mi-a influențat perspectiva cu privire la viața și activitatea publică.

În primul rând, aș dori să accentuez faptul că un *weltanschauung* creștin este ceva aparte. Este o narațiune despre creație, cădere, răscumpărare și restaurare. Este comprehensivă. Se ocupă de origini și de destin. Consideră lumea fizică fiind creația lui Dumnezeu, iar ființele omenești create după chipul Său. Mandatul creației de a fi roditori, de a stăpâni și de a umple pământul reprezintă fundamentul pentru producerea bogăției, dar, deoarece lumea este creația lui Dumnezeu, protejarea mediului trebuie făcută în mod serios parte a acestui proces. Pentru că toți suntem creați după chipul lui Dumnezeu, orice ființă umană are demnitate infinită, ceea ce reprezintă fundamentul pentru drepturile omului și domnia legii. Etica socială creștină, în

termenii egalității, dreptății și comunității, derivă din Tora, învățătura Pentateuhului, primele cinci cărți ale Sfintei Scripturi.

Când am fost provocat prima dată să gândesc la relevanța unei perspective creștine asupra economiei, m-am împotrivit. Cu toate acestea, am ajuns să înțeleg că un *weltanschauung* creștin transcende atât ideologia de dreapta cât și pe cea de stânga a spectrului politic și, datorită acestui fapt, nu poate fi categorisită cu ușurință. În viața politică, am descoperit că cei care își iau credința în serios, indiferent de numele partidului, tind spre un anumit nivel de convergență. În mod evident, vor exista diferențe în funcție de modul în care evaluează anumite împrejurări specifice când vine vorba despre impozite și beneficii, dar cadrul în care fac asta va reprezenta un lucru comun între ei.

Cu acest cadru, aplicat vieții economice, cred că astăzi este nevoie de cel puțin patru lucruri: a) să redescoperim rădăcinile și valorile unei culturi antreprenoriale; b) să explorăm metodele prin care poate fi restabilită încrederea în sistemul bancar global; c) să ne asigurăm că o economie de piață modernă îi include pe toți și nu doar pe cei mai talentați, mai de succes și mai norocoși și d) să ne achităm de responsabilitățile noastre sociale, așa cum ne-a provocat să o facem și Papa Francisc în cadrul enciclicei *Evangelii Gaudium*, să îi ajutăm pe cei săraci să se ridice din sărăcie.

Un *weltanschauung* este de asemenea, în al doilea rând o chemare la acțiune. Nu este doar un exercițiu intelectual efectuat de teologi, filosofi sau comentatori pasivi. Chemarea lui Iisus de a deveni discipol înseamnă să trăiești viața creștină într-un mod practic, autentic, recunoscând chipul lui Dumnezeu în aproapele tău, fiind dedicat binelui aproapelui tău și urmând exemplul Său să îi conduci pe alții prin a fi slujitorul lor. Acesta este motivul pentru care de-a lungul istoriei, creștinii și biserica cel mai adesea au manifestat grijă față de aproapele lor, au înființat școli și orfelinate, au construit spitale și cămine, au demarat programe de îngrijire a celor bătrâni și de ajutorare a șomerilor tineri. Tot acesta este motivul pentru care creștinii au pornit campanii de abolire a sclaviei și de îmbunătățire a condițiilor de muncă din minele de cărbuni din secolul al XIX-lea fiind și motivul pentru care colegii mei din Camera Lorzilor colaborează azi pentru a lupta împotriva traficului de persoane.

În cele din urmă, în al treilea rând, un *weltanschauung* creștin este o sursă de speranță. Chiar și în cele mai întunecate zile, când erați în suferință sub o dictatură marxistă, existau oameni ai credinței care, în anumite cazuri în tăcere, în alte cazuri plătind un mare preț, au demonstrat prin acțiunile lor că speranța nu era pusă în cei din București sau din Vest ci în cel pe care Evanghelistul Ioan l-a numit „Cuvântul întrupat.” Sunt încântat să primesc această onoare astăzi, și făcând lucrul acesta, consider că este un privilegiu inestimabil să pot să calc pe urmele lor, chiar dacă mă simt nevrednic să fac parte dintr-o astfel de comunitate.

Domnule Rector, vă mulțumesc foarte mult pentru această mare cinste pe care mi-ați făcut-o!

Lord Griffiths of Fforestfach

Aprilie 2014

West University of Timisoara

Doctor Honoris Causa Socialium Scientiarum

April 10th 2014

By

Lord Griffiths of Fforestfach

Rector,

Distinguished Guests,

Ladies and Gentlemen:

I count it a very great honour as well as a personal pleasure to be awarded today the University's highest honorary distinction. The citation states that it is in recognition of my "contribution to political life in the United Kingdom and my commitment to global economic and social responsibility." I only wish I could say I really deserved such a grand honour. At least I can honestly say I didn't write the words of the citation. But thank you very much indeed.

It's a great pleasure to be once again in Timisoara. I first visited Timisoara soon after the fall of President Ceausescu and have visited your country on many occasions since, partly in connection with the Management School of 'Emanuel' University in Oradea but also in leading a team of advisers to privatise Romanian Telecom. I am delighted, Rector, that under your leadership the University is flourishing not least in my own field of economics and business.

I have been invited here today to deliver a short lecture and have chosen as my subject something rather personal. This is not because I wish to talk about myself, but rather to give you some insight into my approach to thinking about economic and political life, something which underlies your commendation of me for this honour.

I would like to share with you three guiding principles which I have found of enormous value in thinking about issues in public life.

What works?

The first is always and repeatedly to ask the question "What works"?

- What works in economic life? What policies produce prosperity? What policies lead to empty shops and inexorable queues as in this country's past? What policies in the Eurozone lead to unemployment of 26% in Spain and 5% in Germany?

- What works in schools? What teaching methods produce good results? What is the best environment in which children are eager to learn? What kind of schools produce mature men and women ready to take responsibility in society?
- What works in social welfare? What works in helping relieve suffering without creating welfare dependency and damaging the entrepreneurial dynamism of an economy?
- What works in business? What makes firms successful? Why are some from consistently the most sought after institutions in which to work while others are not? Why do some firms succeed and others fail?

On reflection I now realise that asking these questions reflected my training and the first twenty years of my career that I spent as an academic economist at the London School of Economics and The City University, London. Although economic science, and more generally social science, does not have the luxury of being able to conduct the laboratory style experiments of the natural sciences it is nevertheless in its method, scientific. When I started teaching at the LSE the philosophy department was dominated by Karl Popper and his colleagues who made important contributions to the methodology of science. My experience as a young academic from those years has left me with the importance of always getting at the facts. In particular of obtaining the raw data before it has been aggregated or worked on or worse still manipulated by vested interests, and then testing theories objectively against them and accepting the results, however inconvenient.

It was this approach which led me as an academic economist to recognize the merits of an enterprise economy, based on private ownership, competition and innovation and to reject large scale state ownership of the means of production, comprehensive planning by the state as well as, a plethora of controls over production, wages, prices, interest rates, capital movements and the need for licenses to export, import, and invest. As Friedrich von Hayek pointed out, it is simply not possible for any one organization to have all the necessary information to replicate the countless millions if not billions of decisions made each day in a market economy.

It was also this approach which led me to propose radical changes to education policies in the United Kingdom in the late 1980's when I worked for the Prime Minister, Mrs Thatcher. Before that time education policies for schools had been a subject which the Labour Prime Minister James Callaghan in the 1970's described as a secret garden. Most schools were owned and controlled by local government. The public sector employed teachers, set salaries, determined where to set up new schools and decided which schools pupils could apply to attend. Schools policy was for the professionals. Mrs Thatcher introduced a radical policy, which was continued by the government of John Major and Gordon Brown and expanded greatly by those of Tony Blair and the present coalition's education secretary, Michael Gove. This policy offered greater choice for parents, new kinds of specialist schools to meet the talents and interests of different pupils, a basic national curriculum and national testing key stages simply to ensure that education was effective. At first the educational establishment was hostile in its opposition to these policies but change has gradually been accepted.

In terms of my own academic research which I started at the London School of Economics in the late 1960's it was the same concern to get at the facts which led me to explore competition and regulation in banking. At that time every part of the City of London was a cartel - the discount

houses, the clearing banks, accepting houses, stock exchange and building societies. By a cartel I mean that financial institutions in a given sector did not compete with each other on the basis of the prices they charged to customers but on the basis of the quality of their products. As a result resources were hugely misallocated with banks competing with each other by building far too many bank branches and in turn offering a poor deal to their customers in terms of the interest rates they paid on deposits. At first the banks were highly resistant to accepting the implications of this but again in time have come to recognize the benefits even to themselves of being part of a competitive industry.

I could give many more examples of this approach from such diverse areas as privatisation, outsourcing, agricultural policy, policing, prisons, land planning. The commitment to ask with integrity the question “what works?”, to face up to the facts however uncomfortable and to analyse them objectively is at the heart of what I believe any University should be about. It is an important foundation for the common good and has certainly remained with me as a guiding principle throughout my public life.

Values Matter

Let me now turn to the second of my guiding principles, “Values Matter”.

At first this might seem like an obvious and anodyne statement. However, not to an economist. In my academic background the world of facts and values were poles apart. Positive economics, to name the title of a highly successful textbook published when I started my career, removed the subject of values – following Popper’s methodology, beyond the perimeter of the discipline of economics. When for example I came to analysing the behaviour of the business firm it was on the basis that firms maximized profits which produced different results in different market structures such as monopoly, duopoly, oligopoly and competition. As an intellectual approach, this was useful and important for public policy. However it was one I found restricting.

I had always been intrigued by the fact that many well-known British companies which had flourished in the nineteenth century had roots with strong values associated with the Christian faith. Many of the companies were of Quaker origins – companies such as Barclays and Lloyds in banking, Cadbury’s, Rowntree and Fry’s in chocolate, Clarke’s in shoes, Bryant and May in matches, Coleman in mustard. They were companies which were also at the cutting edge of recognizing their social responsibility. How did their values as Quakers affect their business? And if so, in which ways? How did they combine the search for profit with the pursuit of the common good?

After a decade as a member of an outstanding economics department I left to move to a business school in order to explore issues such as these in greater depth. Not long after this, two American business thinkers, Tom Peters and Robert Waterman published their bestselling *In Search of Excellence* based on research which they conducted at McKinsey and Harvard Business School. It examined the reasons why 43 of the most admired and successful companies in the US were successful. In their research they looked at seven levers which management have at their disposal in order to run a company: the hard elements – strategy, structure, systems – and the soft elements - skills, style, staff. However to complete their 7-s framework they placed at the centre of their work, super-ordinated goals or shared values. Shared values are the heart of a

corporation, the core beliefs and practises which form its culture, the glue which holds it together and which underpins performance and effectiveness.

They argued that shared values were critical to business success. However these values are not specifically business values. They were shared human values. This raised a series of questions for me. Are some shared values more important than others? On what basis can we make that decision? How, in practice, can management develop a strong sense of corporate values yet at the same time preserve the identity of the individual? How do business leaders as a practical matter articulate a moral purpose within the company, with its implication of truth and justice?

For me these questions led to three in particular:

- Are values **subjective**, varying from company to company and reflecting nothing more than the preferences of those choosing them, or do values reflect some objective reality about the way the world is and works?
- Are values **relative**, depending on the situation in which the company finds itself, without any foundation of truth or absolute standards of right and wrong, or are there certain reference points on which these values are based?
- Are values **utilitarian**, chosen simply to raise productivity and performance or do they embody human ideals believed in for their own sake, which most if not all, will find fulfilling?

In most writing on this subject, a great deal is said about the importance of values, yet very little is said about the values themselves. The subject of values is in fact a minefield and the mines were laid by some of the great names of the nineteenth and twentieth centuries such as Darwin, Marx, Freud and Sartre, which I have expanded on elsewhere.

Because of this research I became interested in what companies actually do. I discovered that if one examines the mission statements, corporate objectives and business principles of companies, it turned out that the values companies choose are not arbitrary. A distinct pattern emerges. Time and again companies emphasize some or all of the following:

- Integrity and honesty
- Respect for people and their development
- Service to customers and clients
- Quality and excellence in products and services
- Trust and teamwork in building the firm as a community
- Responsibility to the communities in which the firm serves
- Concern for the physical environment in which the firm operates
- A responsibility for profit

I was impressed by the fact that different companies, in different sectors of the economy, in different countries and on different continents all emphasized similar values. This suggested that there are certain recognizable universal values which are relevant to business. Or to express it

differently and as a question - is there some law of nature that describes the way the world is and to which good business, for whatever reason, will conform?

I then discovered a most unlikely source which helped me understand this subject, namely a book *The Abolition of Man* written toward the end of the second world war by one of the great professors of English who held positions at both Oxford and Cambridge Universities, namely C.S. Lewis. In that book, Lewis observes that whether one examines the great religions of the world, East and West, or works of writers such as Plato, Aristotle, the Stoics and Cicero, or whether one looks to the Babylonian Hymn to Samos, the laws of Manu or sources from Old Norse or Ancient Babylonia, all have in common a belief in what he described as “the doctrine of objective value, the belief that certain attitudes are really true and others really false, to the kind of thing the universe is and the kind of things we are.” Following the ancient Chinese he called it the Tao, the way the universe is, the law to which we must all conform, the Law of Nature. The Tao is not one among a number of possible value systems, it is the only source of all value judgments. Lewis commented that: “The human mind has no more power of inventing a new value than of imagining a new primary colour, or indeed, of creating a new sun and a new sky for it to move in.”

There are, of course, differences of emphasis between the various approaches, as well as differences of defining exactly what is meant. But despite all these difficulties, and recognizing the different periods from which they are taken, and the cultures from which they emerge, they are all in substantial agreement on one point; that there is something in human nature that affirms the objective validity of value judgements in relation to behaviour. People seem to know right from wrong, and to recognize fair play when they see it. All of the sources quoted by Lewis condemn murder, theft, bribery, dishonesty, injustice, disrespect from children and dishonour to parents. If we examine the Tao, I believe that it puts forward similar ideas to those we find embodied in the actual value statements of good businesses – respect for individuals, the importance of truth, and the moral obligations that all of us should accept. I came to the conclusion therefore that what we see in the various statements of business principles is nothing less than a Tao of business values.

I have expanded on values in business partly because of my personal interest but also because of its importance of values and culture within banking following the financial crisis. The subject of values however has far wider relevance than just business. What are the values which need to exist for a market economy to be effective? Simply privatising business and removing unnecessary regulations, while necessary is far from sufficient. Values such as honesty, fairness, public spiritedness, respect for human dignity are crucial to an effective economy. This leads to us asking an extremely difficult question. From where do these values come? What are the sources of values in our society? Are they under threat? Should public policy do more to preserve their source?

A Weltanschauung

This naturally leads me to the third guiding principle of my life, which is more personal than the first two, and is summed up by the German word *weltanschauung* translated literally into English as world view. The reason to use the German word rather than the translation world view is not ostentation, but the fact that the meaning in German is at once broader and deeper than world

view. *Weltanschauung* is nothing less than an attempt to bring together a person's philosophy of life, moral framework and religious perspective which is at once both comprehensive and personal. I believe that whether we recognise it or not each one of us has a *weltanschauung*, a world view, a framework through which we understand the world and our identity and place within it.

My *weltanschauung* has been and remains Christian. To affirm that is to declare that the birth, life, death, resurrection and ascension of Jesus Christ is the key to understanding our world and ourselves. I realise that in saying this I am opening up a whole range of issues which it is not possible to discuss today, such as the historical evidence for the historical Jesus, who lived two thousand years ago in Palestine, the relationship between faith and reason, and between faith and science, or the method by which one struggles to arrive at a Christian *weltanschauung*. All of these are legitimate questions.

For me the fact that the Christian faith is a world view rather than just a matter of personal faith and religious observance only really struck me after reading a book on the history of art when I was in my early twenties. The question raised by the author who was a distinguished professor of the history of art in the Netherlands was why Rembrandt painted the subjects he did while in the 20th century the British artist Francis Bacon portrayed modern man as distorted, disfigured and tortured? A reprint of which was on the front cover of the book. The more I read and reflected on the subject I realised that the Christian faith had far more to say than simply emphasizing personal ethics – namely standards of honesty and fair play in social and economic life, important as they were.

It is therefore against this background I would like to make three points on the way in which my Christian faith has influenced my view of public life.

First, I would wish to emphasize the fact that a Christian *weltanschauung* is something distinct. It is a narrative about creation, the fall, redemption and restoration. It is comprehensive. It covers origins and destiny. It views the physical world as God's creation and human beings as created in the image of God. The creation mandate to be fruitful, to subdue and to replenish the earth is the basis for wealth creation but as the world is God's creation so the preservation of the environment is to be taken seriously as part of this process. Because we are all created in the image of God each human being has infinite dignity, which is the basis of human rights and the rule of law. Christian social ethics in terms of equality, justice and community are all derived from the Torah, the teaching of the Pentateuch the first five books of the Bible.

When I was first challenged to think about the relevance to economics of a Christian world view to economics I fought against it. However I came to see that a Christian *weltanschauung* transcends ideology from both the right and left of the political spectrum and because of this cannot easily be categorized. I have found in political life that those who take their faith seriously, regardless of party label, tend to a considerable degree of convergence. There will obviously be differences depending on how they assess particular circumstances when it comes to taxes and benefits but the framework in which they do so will be held by them in common.

Within this framework as it applies to economic life I believe that the need today is fourfold: to rediscover the roots and values of an enterprise culture, to explore ways in which trust can be re-

established in the global banking system, to ensure that a modern market economy is inclusive for all and not just the most talented, successful and lucky and finally how we discharge our responsibilities, as Pope Francis has challenged us in *Evangelii Gaudium*, to help the poor rise out of poverty.

Secondly a Christian *weltanschauung* is a call to action. It is not simply an intellectual exercise undertaken by armchair theologians, philosophers and commentators. The call by Jesus to become a disciple is to live the Christian life in a practical way – recognizing the face of God in our neighbour, committed to the best for our neighbour and following Jesus’ example to show leadership by serving our neighbour. That is why throughout history individual Christians and the institutional church have cared for their neighbours, established schools and orphanages, built hospitals and hospices, started programmes to care for the elderly and to minister to the young unemployed. It is also why Christians campaigned to abolish the slave trade and improve working conditions in coal mines in the 19th century and why colleagues today in the House of Lords are collaborating to fight human trafficking.

Finally, let me conclude. Thirdly a Christian *weltanschauung* is a source of hope. Even in the darkest days when you suffered under the appalling brutality of a Marxist dictatorship, there were those people of faith who in some cases quietly and in other cases at great cost to themselves, showed by their actions that their hope was centred not on Bucharest or even the West but as St. John states it in his Gospel, on the ‘Word made flesh.’ I am delighted to receive this honour today and in doing so count it as inestimable privilege to follow in their footsteps, even though I feel so unworthy of being joined together with such people.

Rector, thank you very much indeed for this great honour.

Lord Griffiths of Fforestfach

April 2014

Lord Griffiths de Fforestfach

Brian Griffiths, Biografie

Lord Griffiths de Fforestfach a predat la *London School of Economics* din 1965 până în 1976, după care a fost numit Profesor de Economie Bancară și Finanțe Internaționale la City University și Decan al City University Business School din 1982 până în 1985.

Lordul Griffiths a fost director al Băncii Angliei din 1982 până în 1985.

Lordul Griffiths a servit guvernul Marii Britanii ca șef al Unității politice al cabinetului Primului ministru din 1985 până în 1990. În funcția de consilier special al lui Margaret Thatcher a fost responsabil de politicile interne, fiind arhitectul principal al programelor de privatizare și dereglementare ale guvernului din acea perioadă.

Din 1991 este membru în Camera Lorzilor din Parlamentul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord. În această capacitate a fost membru în diferite Comitete speciale din Camera Lorzilor, în prezent fiind membru al Comitetului Restrâns pentru Relații Economice.

În prezent, Lordul Griffiths este Vice-Chairman al Goldman Sachs International și consilier internațional al Goldman Sachs pe probleme strategice cu privire la investițiile de capital și operațiunile din Regatul Unit și Asia, cât și pentru dezvoltarea de afaceri la nivel mondial. Lordul Griffiths ocupă și poziția de președinte al Comitetului de Audit pentru Practică și Conformitate în Afaceri pentru Europa, Orientul Mijlociu și Africa al acestei companii.

Lordul Griffiths este director ne-executiv al Times Newspaper Holdings Ltd. și Herman Miller Inc. și a făcut parte din administrația ServiceMaster și a Căilor Ferate Engleze, Galeze și Scoțiene fiind și președinte al Land Securities Trillium.

Din 1990 până în 2002 a fost președinte al Westminster Health Care. A fost de asemenea președinte al Bordului de Examinare și al Consiliului de Evaluare în Educație al Marii Britanii și Director al Centrului de Studii Politice. Lordul Griffiths a fost pentru o perioadă îndelungată Chairman al Fondului Lambeth al Arhiepiscopului de Canterbury. Este în prezent Chairman al ONG Christian Responsibility în Public Affairs. A scris numeroase articole și a conferențiat pe teme economice și pe relația dintre credința creștină și politică sau afaceri, publicând lucrări academice pe teme referitoare la politicile monetare sau la etica creștină.

Născut la Fforestfach, Swansea în 1941, Lord Griffiths a fost educat la Dynevor Grammar School și London School of Economics.

Lord Griffiths of Fforestfach

Brian Griffiths, Biography

Lord Griffiths joined Goldman Sachs as an international advisor in 1991. He is a member of the Boards of Goldman Sachs International and Goldman Sachs International Bank. He is chairman of the Europe, Middle East and Africa Audit, Business Practice and Compliance Committee of the board of Goldman Sachs International.

Lord Griffiths started his professional career in academia; he taught at the London School of Economics from 1965 to 1976 and was appointed professor of Banking and International Finance at the City University in 1976. He was Dean of the City University Business School from 1982 to 1985. Lord Griffiths was a Director of the Bank of England from 1982 to 1985.

From 1985 to 1990, Lord Griffiths served at No. 10 Downing Street as Head of the Prime Minister's Policy Unit. As special advisor to Margaret Thatcher, he was responsible for domestic policy-making and was a chief architect of the government's privatization and deregulation program.

He is a non-executive director of Times Newspaper Holdings Ltd., and has served on the boards of ServiceMaster, English, Welsh and Scottish Railway, Land Securities Trillium, Westminster Health Care and Herman Miller Inc.

He has also been chairman of the School Examination and Assessment Council, the Centre for Policy Studies, and he has been a member of various Select Committees in the House of Lords. He is at present a member of the Select Committee on Economic Affairs. Lord Griffiths was for many years Chairman of the Archbishop of Canterbury's Lambeth Fund. He is Chairman of Christian Responsibility in Public Affairs. He has written and lectured extensively on economic issues and the relationship of the Christian faith to politics and business, and has published various books on monetary policy and Christian ethics.

Born in Fforestfach, Swansea in 1941, Lord Griffiths was educated at Dynevor Grammar School and the London School of Economics.